

Košilka podání

Věc: 5A 166/2010- -1 žaloba 20/10,-25,26 -25,26 poučení,
výzva 20/10

Věc podrobně:

Odesílatel: MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE, SPÁLENÁ 2, 11216 Praha 2

Značka odesílatele: 5A 166/2010-,-25,26

Datum podání: 09.08.2010

5A 166 / 2010

Městský soud v Praze
Pracoviště Hybernská 1006/18
111 21 Praha 1

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE pracoviště Hybernská	
Došlo dne:	24 -06- 2010
.....KRÁTPŘÍLOH
.....RUBRIK	

Žalobce: Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4, IČ 26876264, se sídlem Ostrava, Moravská Ostrava, Ahepjukova 2789/4, PSČ 702 00, zapsané v oddíle S, vložce 4751 rejstříku společenství vlastníků jednotek, vedeného Krajským soudem v Ostravě,

zastoupený [redacted] plná moc přiložena
871/6, 702 00 Ostrava

[redacted signature]

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů, Plk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

žaloba proti rozhodnutí ze dne 11. září 2009, zn. INSP2-6246/08-19 Úřadu pro ochranu osobních údajů (kamerový systém) – dále též jen Úřad

Zúčastněná osoba: s odvoláním na ust. § 34 a v odst. 2) cit.ust. soudního řádu správního (s.ř.s.) v rozhodném znění a tam výslovně stanovenou povinnost, žalobce konstatuje, že kontrola kamerového systému v domě pod adresou totožnou se sídlem žalobce se uskutečnila na základě stížnosti [redacted] a [redacted] obě bytem [redacted] jak vyplývá ze zjištění nahlédnutím do spisu v sídle Úřadu; s ohledem na administrativněprávní rozměr problému, který je (mj.) předmětem této žaloby, ponechává žalobce na předsedovi senátu, aby posoudil, zda z hlediska hmotněprávního mohou být stěžovatelkou tvrzené zásahy, resp. zásah do práv jmenované osoby v přímé souvislosti s podáním této žaloby. Žaloba se proto podává trojnásobně.

Čtyřikrát

- Přílohy:** 1. kopie rozhodnutí ze dne 28. dubna 2010, zn. SPR-5638/09-49 ze dne 9. října 2009 Úřadu pro ochranu osobních údajů,
2. kopie rozkladu ze dne 15. února 2010 žalobce proti rozhodnutí ze dne 1. února zn. SPR – 5638/09-34 Úřadu, včetně jeho doplnění ze dne 15. února 2010,
3. kopie Výpisu z jednání rozkladové komise předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů dne 1. dubna, zn. OPS-0130/10-8.

I. Doručení

Napadené rozhodnutí ze dne 28. dubna 2010, zn. SPR-5638/09-49 Úřadu, které se přikládá, bylo žalobci doručeno dne 29. 4. 2010.

II. Právní základ žaloby (žalobní body)

A.

Touto žalobou napadáme v celém rozsahu rozhodnutí ze dne 28. dubna 2010, zn. SPR-5638/09-49, Úřadu pro ochranu osobních údajů.

B.

Předně namítáme zmatečnost napadeného rozhodnutí, když bylo vydáno v rozporu s naším rozkladem ze dne 15. února 2010, jakož i s ust. § 152 odst. 5) správního řádu (zák.č. 500/2004 Sb.) v aktuálním znění, kterým jsme navrhovali buď zrušení předmětného rozhodnutí, nebo jeho změnu – snížení výše pokuty. Žádné vady podání (zde zmíněného rozkladu) – např. neurčitost apod. nám vytknuty nebyly, resp. nebyli jsme vyzváni k odstranění vad (srov. § 37 odst. 3) cit. spr.ř. Namísto toho, na „doporučení“ rozkladové komise rozhodl Úřad, jak uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Přitom podle přiloženého Výpisu z jednání rozkladové komise předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů dne 1. dubna 2010, zn.: OPS-0130/10-8, napadené rozhodnutí má být rozhodnutím o rozkladu žalobce proti rozhodnutí ze dne 1. února 2010, zn. SPR-5638/09-34 Úřadu. Přitom správní řád v aktuálním znění v ust. § 152 odst. 5), písm. a) stanoví (mj.), že rozhodnutí v řízení o rozkladu lze změnit, pokud se tím plně vyhoví rozkladu a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků. O předmětném rozhodnutí tedy podle cit. spr. ř. podle názoru žalobce dosud nebylo rozhodnuto.

C.

Podle názoru žalobce bylo cit. Rozhodnutí zn. SPR-5638/09-34 ze dne 1. února 2010 vydáno předčasně, když ve věci probíhá soudní řízení u tamního soudu pod čj. 9 Ca 384/2009-21 a žalobce navrhoval Úřadu přerušeni předmětného správního řízení, v rámci něhož bylo vydáno touto žalobou napadené rozhodnutí, když před tamním soudem probíhá řízení pod čj. 9 Ca 384/2009, o žalobě ze dne 23. listopadu 2009, kterým bylo napadeno související (a předcházející) rozhodnutí ze dne 11. září 2009, INSP2-6246-19 Úřadu. Žalobce mj. vůči Úřadu argumentoval tím, že zmíněné probíhající řízení u tamního soudu je rozhodováním (mj.) o otázce předběžné.

D.

Ad § 5 odst. 1 písm. d), resp. § 45 odst. 1) písm. c) zákona.

Úřad – jak se podává z obšírného odůvodnění napadeného rozhodnutí, **opakovaně zaměňuje** zpracování osobních údajů za pouhé shromažďování osobních údajů (viz odůvodnění na straně 9 napadeného rozhodnutí. Trváme na tom (tak jak jsme argumentovali v žalobě, která je u tamního soudu pod čj. 9 Ca 384/2009-21), že se o zpracování údajů registrovaných kamerovým systémem **nejedná.**

Předně konstatujeme, že právě uvedený argument, jako součást touto žalobou napadeného rozhodnutí je podle našeho názoru diskrepanční, když Úřad výslovně vytýká porušení § 5 odst. 1 písm. d), ve kterém se praví n“dovolenost“ (s předchozím uvozením povinnosti

správce): „shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu.“, zatímco Úřad ve svém argumentu pojednává o **zpracování** osobních údajů.

V neposlední řadě platí **zákonné zjišťující definice** (určení významu výrazů, resp. pojmů) podle zákona o ochraně osobních údajů, *kteřé výrazně rozdílně* vymezují pojem **zpracování** a **shromažďování** osobních údajů:

- Podle § 4 písm. f) cit. zákona se rozumí „**shromažďováním** osobních údajů systematický postup nebo soubor postupů, jehož cílem je získání osobních údajů za účelem jejich dalšího uložení na nosič informací pro jejich okamžité nebo pozdější zpracování.
- Podle § 4 písm. e) cit. zákona se rozumí „**zpracováním** osobních údajů jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky.“. Další věta a část normativní (zjišťující) definice **v témže zákoně ustanovení** je ovšem matoucí, když se praví, že „Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména **shromažďování**, ... etc.“.

Je evidentní, že, **zde reprodukované zákoné definice jsou v zásadě tautologické**. A podle žalobce se jedná o závažnou (legislativní, normotvornou) chybu z hlediska srozumitelnosti zákona a elementárních požadavků na logiku normativních vět, které musí být bezrozporné.

Nelze přehlédnout rovněž **vnitřní systematiku citovaného paragrafu z hlediska posloupnosti** definovaných pojmů, když **zpracování** [pod písm. e)], je **předřazeno** pod definovaný (určovaný) pojem **shromažďování** [pod písm. f)]. Snad bude soudem uznáno, že napřed je nějaké údaje (např. osobní) shromáždit, a potom lze s nimi provádět nějaké operace, resp. je zpracovávat.

Díleč **klíčovou podmínkou** v předmětných zjišťujících definicích (zpracování a shromažďování) – byť v rozličných gramatických tvarech – je **zpracovávání** jakož i **shromažďování** (rozumí se osobních údajů) **systematické**.

Jak patmo, předmětná právní úprava v klíčových otázkách, kterých se tato žaloba týká, je nejasná, a v žádném případě nemůže být v daném individuálním a konkrétním případě, k tíži našeho Společenství.

Podle slovníku cizích slov (Lumír Klimeš, Slovník cizích slov, 2. Vydání, SPN, Praha, 1983) výrazem **systematický** se rozumí vztahující se k **systému**, uspořádaný v systému; **systém** je pak způsob nějakého jednání, provádění něčeho, nějaký záměrný postup, jak je něco **uspořádáno**. Pro nedostatek času se abstrahuje od množství literárních pramenů o systémech, systematické činnosti, atd., pojednávajících. Netřeba však zdůrazňovat, že jazykový, resp. gramatický význam slova, resp. výrazu se z obsahového (sémantického) hlediska nemůže být rozdílný od významu téhož výrazu použitého v právním textu v konkrétní právní normě resp. normativní větě, jak je v právnícké literatuře i judikatuře běžně argumentováno.

V neposlední řadě odkazujeme na **důvodovou zprávu k návrhu zákona o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů**, kde se na straně 7 praví pod písmenem f) *Shromažďování je záměrná činnost, jejímž cílem je získat údaje a informace. Tato činnost se musí dít systematicky, tedy se záměrem dosáhnout určitého uspořádaného souboru nebo pomocí technických prostředků uspořádání docílit.g) Podstatou uchovávání je udržování*

osobních údajů v takovém stavu, který umožňuje je kdykoli dále zpracovávat. Je evidentní z hlediska historicko-teleologického, že zákonodárce si byl dobře vědom zásadního rozdílu mezi shromažďováním a zpracováváním údajů. Navíc, a to opakovaně zdůrazňujeme, shromažďování údajů se musí dít systematicky jak v důvodové zprávě uvedeno (srov. rovněž § 4, písmeno f) zákona) což Úřad z neznámého důvodu nechce uznat a již proto se podle našeho názoru jedná o překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení, ale spíše o jeho zneužití jak se podává z § 78 odstavec 1) soudního řádu správního v aktuálním znění. Nemůže být rovněž správný argument úřadu, že systematickost zpracování je nutno odvíjet od úmyslu účastníka řízení, nikoli od předvídatelnosti nebo pravidelnosti výskytu konkrétních osob. Bylo již řečeno shora, že podstatou systému je uspořádání prvků daného systému (soustavy). Jestliže úřad tvrdí, že systematickost zpracování je nutno odvíjet od úmyslu, pak se podle žalobce rovněž jedná o zneužití správního uvážení respektive o jeho zneužití v intencích shora cit. ust. § 78 odst. 1) s.ř.s.

Pokud úřad argumentuje stanoviskem č. 1/2006 jakož i stanoviskem č. 1/2008, konstatujeme, že úřad o zákoně ochranných údajů není jakkoli zmocněn dotvářet respektive upravovat podrobnosti zmíněného zákona, přitom úřad argumentuje tak, jakoby jeho citovaná stanoviska byla pramenem práva.

Je evidentní, že kamerový systém k domu ve správě žalobce má stacionární preventivní povahu, nic víc. Žalobce má za nepochybné, že součástí správy domu je zajisté i péče Společenství a jeho výboru o svěřený majetek s péčí řádného hospodáře a zejména péče, jejíž součástí je maximální možné úsilí (včetně všech využitelných prostředků) k odvracení eventuálních škod na majetku členů Společenství (kteří jsou podílovými spoluvlastníky společných částí domu a souvisejícího pozemku), a zajisté i k odvracení škod na zdraví osob bez ohledu, zda jsou členy našeho Společenství; to vyplývá zřetelně z ust. § 415 obč. zák. v rozhodném znění. Tuto generální prevenci považujeme za zásadní a zároveň za opravňující nás k provozování kamerového systému v intencích § 5 odst. 2 písm. a), resp. písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, což ovšem Úřad jak v Kontrolním protokolu, tak i v rozhodnutí napadeném touto žalobou – ovšem v rozličných souvislostech – bezdůvodně popírá, resp. odmítá. V neposlední řadě stojí za poznámku, že Společenství vykonává správu cizího majetku.

Je tedy nahodilě shromažďování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému v souladu se stanoveným účelem – ochrana soukromého majetku, a tento účel byl také při tzv. registraci kamerového systému Úřadu sdělen a Úřadem bez jakýchkoli námitek nebo upozornění akceptován. Formulář Úřadu zná ovšem pouze zpracování osobních údajů nikoli pouhé shromažďování, a o to se v daném případě jedná.

V této souvislosti žalobce musí odmítnout argumentaci (str. 11 napadeného rozhodnutí), že žádný z relevantních právních předpisů účastníků řízení neukládá povinnost kamerového systému. Podle názoru žalobce argument založený na neexistenci právní povinnosti jak to činí Úřad v daném případě, nemůže být relevantní a odporuje elementární logice.

V neposlední řadě je nutno namítnout, že v žádném dokumentu počínaje počátečním Kontrolním protokolem v dané věci, včetně rozhodnutí napadeného touto žalobou, Úřad ani v nejmenším nekonkretizuje míru (rozsah) soukromí, která má být kamerami porušena a to podle jednotlivých kamer, které Úřad rekapituluje úvodem napadeného rozhodnutí. Navíc Úřad konstatuje, že zásah do rodinného života osob žijících v domě prostřednictvím

předmětného kamerového systému nebyl prokázán. Zároveň však tvrdí, že z předmětných záběrů vyplývá zásah do soukromého života, protože ze záběrů lze zjistit komplexní informace o pohybu osob a činnostech (např. žena upravující se ve výtahu před zrcadlem atd.). Analogicky lze ovšem dovozovat zásah do soukromého života, jestliže kamera ve výtahu by zachytila např. nepřístojné chování jakékoli osoby.

Žalobce rovněž považuje za nemístné (spíše nepřipustné) v daných souvislostech akcentovat slovní spojení „soukromý život“, „soukromého života“ apod., a **hypertrofická (a frázovitá) argumentace Úřadu tímto slovním spojením** má podle názoru žalobce stejnou filozofickou podstatu a relevanci jako argument, že „stárnutí člověka začíná okamžikem jeho narození“. I v tomto případě je žalobce toho názoru, že se jedná o spekulativní a účelovou argumentaci, která je výrazným překročením správního uvážení, respektive zneužitím, jak se podává s citovaného § 78 odst. 1) s.ř.s. Odkaz na rozhodnutí Evropského soudu, jakož i na rozsudek čj. 7 Ca 2004/2005-49 Městského soudu v Praze, nemíří k podstatě věci. Především společně části domu jsou prostory veřejné, rovněž prostor výtahu je prostorem veřejným, nehledě k tomu, že výtah je obecně prospěšným zařízením.

E.

Ad § 5 odst. 2) [§ 45 odst. 1) písm. e)] zákona

Žalobci Úřad vytýká a sankcionuje jej za údajný správní delikt podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona, tedy, že žalobce zpracovává osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů mimo případy uvedené v zákoně. Především opakovaně zdůrazňujeme, že se v daném případě o žádné zpracovávání údajů nejedná, jak bylo vyloženo shora. Tvzení Úřadu na str. 12 ohledně souhlasu (poslední odstavce) a na str. 13 jsou rovněž účelová a rozporná. Jestliže ve zmíněném Kontrolním protokolu se uvádí, že získání souhlasu osob, jejichž osobní údaje mohou být zpracovávány (**opakujeme, že v daném případě se o žádné zpracovávání (natož systematické) nejedná**), je pro správce povinností objektivně nespílitelnou, odvolací orgán konstatuje, že ani tato uvedená tvrzení nejsou nijak v rozporu...atd. (str.12) Uvedené však podle Úřadu neznamena, že v takovém případě lze údaje zpracovávat zcela bez právního titulu.

Za zásadní považujeme, že zákon nezná výjimku ohledně shromaždování – zde navíc nahodilého - osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů [zná pouze zpracovávání osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů, jak se podává z § 5 odst. 2 písm. a); e) zákona], jako je tomu v našem případě, a jak jsme dovedili shora, když se v případě našeho Společenství nejedná o zpracovávání (navíc systematické) osobních údajů. Máme za nesporné, že Společenství není způsobilé „fotografický“, resp. kamerový záběr dále jakkoli zpracovat (Společenství k tomu nemá ani eventuální počítačový program), nanejvýš lze fyzicky zjištěnou škodní událost (např. prokopnuté dveře, ukradené zrcadlo ve výtahu, apod.) pracovním prohledáváním záznamů (ve lhůtě tří dnů, než se záznam smaže) „propojit“ s nějakým kamerovým záběrem, uložit jej a zavolat k tomu odborně vybavenou zejména Policii České republiky.

Jestliže tedy zákon o ochraně osobních údajů nezná shromaždování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů, jak řečeno, pak musí platit normativní zásada, zakotvená v čl. 2 odst. 3) Listiny základních práv a svobod, že každý může činit, co není zákonem zakázáno. Ale i kdyby se o zpracování osobních údajů jednalo, nepochybně by pro žalobce platila výjimka podle ust. § 5 písm. e) zákona.

V této souvislosti odkazujeme na komentář k zákonu o ochraně osobních údajů (Kučerová A., Bartík V., Peca J., Neuwirt K., Nejedlý J.: Zákon o ochraně osobních údajů. Komentář. I. vydání. Praha: C.H.Beck, 2003), kde se uvádí, že zákon se vztahuje pouze na systematicky zpracovávané osobní údaje obecně, a dále, že ochrana se neposkytuje osobním údajům, které nejsou systematicky zpracovávány.

F.

Ad § 11 odst. 1 [§ 45 odst. 1) písm. f)] zákona]

Pokud jsme měli možnost zjistit v bankách a v řadě dalších institucí (a to i státních) se v drtivé většině nevyskytují poučení, vyžadovaná Úřadem na tzv. cedulkách, resp. tabulkách informujících, jaké osobní údaje jsou shromažďovány, že je pořizován záznam včetně uvedení správce, u kterého je následně možné získat podrobnější informace, jak to vyžaduje Úřad.

V drtivé většině se vyskytují pouze informační cedulky, že objekt nebo prostory jsou sledovány kamerovým systémem, kamerami apod., jedná se tedy o celospolečenský standard, který je nepochybně důsledkem zcela nedostatečné právní úpravy v tomto směru. Jestliže tento stav je obecným standardem, nemůžeme postup a výtky Úřadu vůči našemu společenství (v tomto jednotlivém případě) vnímat jinak, než jako postup šikanózní.

Úřad mění argumentaci (a to zakládá domněnku konfrontace mezi Úřadem našim Společenstvím), co do formy informování subjektu údajů v intencích § 11, odst. 1) a to na základě naší předchozí polemiky s Úřadem, počínaje Kontrolním protokolem. Nyní například Úřad ve svém touto žalobou napadeném rozhodnutí vede úvahu o tom, že všem osobám musí být dostupná informace např. ve formě sdělení vloženého do domovní schránky (str. 15 rozhodnutí). Zákon ovšem nic takového nestanoví, nezná, nehledě k tomu, že zákon, pokud se jedná o souhlas subjektu údajů (zákon zná jen zpracovávání) je v zásadě diskrepanční, když srozumitelně, ze systému normativních vět v zákoně o ochraně osobních údajů, nelze dovodit režim pro množství osob v domě bydlicích a množinu osob odlišnou, „externí“, tj. náhodných (ve smyslu předvídatelnosti) návštěvníků domu. I proto platí, že na případ kamerového systému našeho Společenství se zákon o ochraně údajů nevztahuje, jak bylo namítnuto i v příloženém doplnění rozkladu ze dne 15. února 2010 kvěci a jak je argumentováno v předchozí části této žaloby pod písm. E.

I v daných souvislostech této části žaloby pod písm. F. je závažné, že zákon o ochraně osobních údajů (č. 101/2000 Sb. etc. – t.č. naposledy ve znění zák. č. 52/2009 Sb.), ani v nejmenším nezmocňuje Úřad, aby jakkoli v podrobnostech upravoval nebo dokonce dotvářel ustanovení zákona, jak již bylo řečeno shora.

Zákon tedy nestanoví, jakou formou má být splněna povinnost jakékoli osoby provozující kamery, resp. kamerový systém ohledně povinnosti podle § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. v aktuálním znění. Jestliže má být ukládána sankce, musí být zákonem přesně vymezena povinnost (formy informace), která se má dodržovat. Jedině na základě takového zákonného podkladu lze formulovat obvinění ze správního deliktu.

V uvedených souvislostech k tomuto a nejen k tomuto dílčímu problému (mj. „cedulky“) bez výjimky platí, že „Občanskoprávní povinnost (a vůbec žádná povinnost) nemůže nikdy vzniknout ze samotné společenské potřeby, byť byla jakkoli intenzivní a tím méně samozřejmě z potřeb resp. zájmů individuálních, nýbrž k jejímu vzniku je třeba vždy právní normy, která tuto právní povinnost (bezpodmínečně nebo za určitých podmínek)

někomu ukládá.“ (Marta Knappová, Povinnost a odpovědnost v občanském právu, ACADEMIA, Praha 1968, str. 40).

G.

Výši pokuty Společenství považuje za zcela nepřiměřenou, když v jiném případě bylo Evropskému investičnímu holdingu, a.s. (případ Hotel Savoy) byla uložena pokuta ve výši 80.000,- Kč a Společenství je ukládána pokuta ve výši 20.000,- Kč (podrobněji odkazujeme na část VIII. v příloženém rozkladu). Přitom Úřad v napadeném rozhodnutí (str. 15) uvádí, že mj. se o rozhodování o výši pokuty přihlíží zejména k závažnosti a následkům protiprávního jednání a k okolnostem spáchání protiprávního jednání. Můžeme jenom dodat, že případ Hotel Savoy v zásadě vyvolal celospolečenský skandál, když měl souvislost s tehdejší (nadházející) volbou prezidenta České republiky a je zcela nesrovnatelné s údajným protiprávním jednáním žalobce.

Argument Úřadu (Je rovněž zřejmé...“), že účastník disponuje dostatečnými finančními prostředky, když byl schopný zakoupit kamerový systém v částce několikrát přesahující Úřadem stanovenou pokutu, nelze vnímat jinak, než jako skrytý posměch. Je nesporné, že finanční situace Společenství je proměnlivá, a někdy nepředvídatelná (např. vyvstala potřeba v dohledné době vyměnit dveře od výtahu). Náklady na pořízení kamerového systému byly schváleny shromážděním Společenství a pořízení kamerového systému za cca 135 tis. Kč, bylo upřednostněno např. před výměnou podlahové krytiny ve společných prostorách, když Společenství dalo přednost danému způsobu ochrany soukromého majetku, a výdaje Společenství na opravy atd. se jinak řídí plánem, který je vždy schvalován shromážděním Společenství.

H.

Návrh podle § 78 odst. 2) s.ř.s.

Pro případ, že by soud posoudil žalobní důvody jinak, než jako nutnost napadené rozhodnutí zrušit pro vady konkretizované sub II, písm. B. v této žalobě, a nevyhověl návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí včetně předcházejícího rozhodnutí zn. SPR – 5638/09-34, ze dne 1. února 2010, navrhuje na základě nadepsaného ustanovení soudní řádu správního, aby trest za správní delikt ve formě pokuty ve výši 20.000,- Kč odpovídajícím způsobem snížil s tím, že opakovaně odkazujeme na část VIII. rozkladu, který je k této žalobě příložen.

III.

Návrh provedení důkazů

Navrhujeme provést důkazy spisem zn. SPR-5638/09-49 Úřadu a v případě, že bude k dané věci nařízeno jednání, výslechem informovaného zástupce Úřadu, případně zúčastněných osob – podle uvážení soudu a tzv. registrací kamerového systému včetně související korespondence, která je archivována Úřadem a kterou nechť Úřad soudu předloží.

IV.
Návrh výroku rozsudku

Připouštíme, že argumentace podle žalobních bodů v této žalobě obsažená může být nadbytečná, když základní důvod zrušení touto žalobou napadeného rozhodnutí žalobce uvedl v části II., písm. B., příp. C. této žaloby, nicméně žalobce to považoval za nutné, aby bylo vypořádáno napadené rozhodnutí a odůvodnění Úřadu v rozhodnutí uvedené s tím, že nevylučujeme v odůvodnění předpokládaného a v této žalobě navrhovaného zrušujícího rozsudku vyslovení širšího právního názoru tamního soudu k dané věci.

Navrhujeme, aby Městský soud v Praze vydal tento

rozsudek:

Rozhodnutí ze dne 28. dubna 2010, zn. SPR-5638/09-49, jakož i předcházející rozhodnutí zn. SPR-5638/09-34 ze dne 1. února 2010 Úřadu pro ochranu osobních údajů se zrušují. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení, včetně příslušné odměny advokáta – 2 úkony+2x paušál á 300,- Kč podle vyhl. č. 177/1996 Sb. v aktuálním znění k rukám advokáta, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.

V Ostravě dne 16. června 2010

Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4